

**HRVATSKO
DRUŠTVO
LIKOVNIH
UMJETNI
KAISTRE**

Nakladnik:

Hrvatsko društvo likovnih umjetnika Istre
Zagrebačka 4, 52 100 Pula - Pola

Za nakladnika:

Milan Marin, predsjednik

Uvodni tekst / likovni postav, grafičko oblikovanje:

Iva Gašparić, dopredsjednica

Selekcija radova:

Umjetnički savjet HDLU-a Istre

Tisak:

Digicolor, Pula

Naklada:

100 primjeraka

IMA LI UMJETNOSTI NAKON INTERNETA?

21. 12. 2019. - 30. 01. 2020.

GALERIJA HDLUI

Zagrebačka 4, 52100 Pula - Pola

Otvoreno svakim radnim danom od 09,00 do 15,00 sati

tel: 052 214 408 / e-mail: hdlu.istre@inet.hr / www.hdluistre.hr

IMA LI UMJETNOSTI NAKON INTERNETA?

Internet je ove godine napunio 50 godina.

Godine 1969. osnovalo ga je američko ministarstvo obrane kao ARPANET (Advanced Research Project Agency Net). Arpanet je trebao povezati određeni broj kompjutera i bio je napravljen tako da jednim dijelom izdrži i nuklearni napad koji bi bio eventualna posljedica Hladnog rata.

Nekako je, kako to već biva, s vojne i državne upotrebe internet došao u ruke korisnika, i ja se toga dobro sjećam. Bilo je to doba faksa, bile su devedesete, imali smo neke smiješne kutije na faksu koje su zvali PC, a koje su se modemom koji je puštao smiješan zvuk povezivale s cijelim svijetom. Prvo se pojavio pretraživač YAHOO, a nama su najveći hit bili chatovi, odnosno chat forumi na kojima si mogao napisati što god želiš i misliš, i kome god želiš, na bilo kakvu temu, a identitet ti je bio sakriven.

Što god, kome god, na bilo kakvu temu i sakriven.

Ove će konstatacije malo kasnije postati premisa suvremenog svijeta.

Za nas djecu post jugoslavenske ere, koja su gutala sve što je zabranjeno, i živjela za piratsko emitiranje MTV-a... ta je mreža postala svetinja.

Komunikacija koju smo s njom dobili bila je gotovo besplatna, kad se uzme u obzir da je sat interneta negdje koštao nekoliko kuna a nitko doma nije imao ni kompjuter ni modem, a telefonirati nekome nepoznatom u SAD ili Angolu bilo je preskupo i nezamislivo.

Studirali smo slikarstvo, iz knjiga. Nismo putovali, samo oni koji su mogli. Nisu nas vodili da vidimo ta djela uživo. Išli smo na lokalne izložbe i pili šampanjac. Slikali smo na kartonu, mislili da smo fora, razgovarali o teoriji umjetnosti u kantini i očekivali da svijet samo čeka na nas.

Da ćemo biti novi Picasso.

Kako je žilav i kako se dobro hranio, internet je rastao, a naši su snovi postajali sve manji i smješniji dok je svijet postajao sve veći, a sve poznatiji. Umrežili su nas. Pokazali su nam da mnogi rade isto ili slično kao i mi, da nismo baš tako posebni. Svijet je postao globalno selo, a mi smo postali svjesni da nećemo biti novi Picasso. Nismo se više nalazili u kantini jer je faks završio, a u kaficima se od buke ne da razgovarati o umjetnosti, tamo se pije. Došle su društvene mreže, a na njima se otkrio jedan cijeli novi svijet, s imenom, prezimenom i slikom. Svatko je dobio stav. Svatko je dobio priliku da pokaže kako od krumpira radi portrete predsjednika. Svatko je mogao biti ono što jest ili ono što želi biti. Danas su svi umjetnici, pjevači, glumci, fotografi, kuhari, dizajneri, profesori i osobni gurui...

Što je s obrazovanjem, gdje je nestala filozofija stvari? Jesu li se izgubili u moru informacija čiju točnost ne možemo provjeriti....? Što je uopće točno na ovome svijetu? Godine 1999. mislila sam da s novim milenijem dolazi neka SF scenografija, Odiseja u svemiru 2001., da će umjetnost izgledati kao logički nastavak traženja Novih tendencija, da ćemo letjeti u nebo.

Slušala sam album «California» Mr. Bunglea i «Dark Side of the Spoon» grupe Ministry i to su bili najpoetičniji albumi tih bendova koji mogu postojati. Soundtrack za završetak stoljeća i milenija.

Koja je poanta ove priče?

Pitam se, je li umjetnost mrtva? Ima li umjetnosti nakon interneta?

Jer ako je sve ovo što sad vidimo na dlanu postojalo oduvijek i svugdje, a bilo nedostupno mnogima, je li nam upravo nedostatak viđenog dao kreativnu moć, znatiželju i volju da radimo i stvaramo dalje?

Što nam vi u umjetnosti nudite i zašto nam to nudite?

Reagirate li na svijet oko sebe ili želite izraziti estetiku za koju mislite da vam je bliska? Je li umjetnost vama mrtva?

To je moje pitanje.

AUTORI:

NATAŠA BEZIĆ - TOMISLAV BRAJNOVIĆ - PETRA BRNARDIĆ - BARBARA CETINA - IVA DŽAJA - MIRTA GRANDIĆ - MARKO GUGIĆ - BRANKO GULIN - FULVIO JURIČIĆ - DAVOR KLIMAN - SILVANA KONJEVODA - VERA KOS PALISKA - LOVORKA LUKANI - GORDANA MAJNARIĆ - MILAN MARIN - SLAVICA MARIN - IVAN MIDŽIĆ - JADRANKA OSTIĆ - KARLO PALISKA - TANJA PEĆANIĆ - DENIS SARDOZ - SANJA SIMEUNOVIĆ BAJEC - GORANA TEŽAK - DRAŽEN TURKOVIĆ - LJILJANA VLAČIĆ - ROBERTA VILIĆ - ROBERTA WEISSMAN NAGY

27 autora predstavljenih na ovoj izložbi odgovorilo je na moje pitanje.

Ono što nam žele pokazati jest da umjetnost NJIMA nije mrtva, da umjetnost s njima, u njima i za njih postoji. A ako postoji za njih, mora postojati i za publiku. Ono što se, uz tvrdnju da umjetnost nije mrtva, u radovima pojavljuje jest prkos, humor, promišljanje, ali i neodumica i strah. Sve validni osjećaji ljudi koji imaju potrebu stvarati 'svemu u inat'. I iako nas zapljuskuju informacijama koje je ponekad teško procesuirati i koje katkad zamaraju, kreativna je moć dar života, a život prestaje kada čovjek nema više potrebu za stvaranjem.

Iva Gašparić